

BARBARA CARTLAND

←—————→
VÖRRATU MARKII
←—————→

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
The Magnificent Marquis
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitsitud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selles raamatus olevad tegelaskujud ja olukorrad on täielikult välja mõeldud ning neil ei ole mitte mingit seost ühegi reaalse isiku ega tegeliku sündmusega.

Tõlkinud Eva Lember
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2010 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

D03359019
ISBN 978-9949-82-385-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Õnn on valik meie peas. Kui oled väsinud, haige või kurb, mana silme ette üks ilus pilt ja räägi endale üks armastuslugu. Kui teed seda sageli, tunned, kuidas nii su keha kui ka hing muutuvad õnnelikumaks ja kaunimaks.”

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1868

Markii haigutas ja ohkas:

„Ma pean nüüd üles tõusma.”

Tema kõrval lebav naine nihkus talle pisut lähemale.

„Kallis Rex, ära mine veel,” pomises ta. „Kui sa mind armastad, on see nii imeline ja erutav.”

„See on tõepoolest nii,” vastas markii, „aga homme hommikul ootavad mind ees kohustused ning ma pean sõba silmale laskma.”

Pehme käsivars põimus markii kaela ümber.

„Ma kuulsin täna,” sosistas naine, „et George’il on halvem ning arstid arvavad, et tal pole enam kaua elada jäänud.”

Naine vaikis pisut, enne kui jätkas:

„Siis, kallid, saame võib-olla *alati* kokku jääda. See saab olema kõige imelisem asi, mis minuga juhtunud on.”

Markii tegi suuri pingutusi, et mitte võpatada.

Ta lausus vaid:

„Hoolitse enda eest ning ära tee liiga palju.”

Hoolimata pehmetest kätest, mis teda tagasi hoidsid, ronis mees voodist välja.

Markii pani end kiiresti, toapoisi teeneid mittevajava härrasmehe asjatundlikkusega riidesse ja astus siis voodi juurde tagasi.

Tumedapäine ahvatlev iludus, kellega koos oli ta viimastel nädalatel nõnda palju aega veetnud, ootas teda.

Naine sirutas mõlemad käed talle vastu, kuid mees haaras vaid ühe oma käte vahele.

„Aitäh, Silvia, meeldejääva õhtu eest!”

Mees surus oma huuled vastu naise nahka ja läks siis ukse juurde tagasi.

Naine hüüdis talle:

„Rex! Rex! Palun suudle mind veel!”

Mees tõmbas ukse lahti ja heitis pilgu tagasi.

„Ma pean su juurest lahkuma. Jää magama ja näe minust unenägusid.”

„Sa tead ju, et teen seda,” lausus naine huuli prunti ajades.

Mees jooksis trepist alla, avas välisukse ja läks välja.

Koduni oli lühike tee ning ta hakkas kiirel sammul astuma.

Ta andis endale aru, et põgeneb järjekordselt, kartes lõksu langeda – ning seda oli juhtunud päris mitmel korral.

Markii oli pikk ja äärmiselt nägus ning naised hakkasid teda taga ajama juba pärast tema kooli lõpetamist.

Nende meelest oli ta vastupandamatu.

Igaüks neist arvas, et mees jääb igaveseks tema juurde, kuid nende õnnetuseks tüdines ta igast armuafäärist ära.

Mees oli mõnikord isegi šokeeritud, kui kiiresti need lõppesid.

Kui ta leedi Alstediga esimest korda kohtus, oli too üks ilusaimaid naisi, keda ta eales oli kohanud, ja loomulikult kujutas ta endale ette, et see naine erineb kõikidest eelmistest, kelle soosingu ta võitnud oli.

Ometigi arenesid kõik sündmused täpselt samamoodi.

See kõik juhtus temaga nii sageli, et ta tundis, et teab kogu rutiini juba peast.

Nad korraldasid oma randevuusid sellisel moel, et nendest ei hakataks rääkima.

Kui abikaasa oli ära või nagu leedi Alstedi puhul viibis pärast insulti maal, pidid nad hoolikalt valima, kus kokku saada.

Markii sai naisele külla minna alles siis, kui õhtused meelelahutused olid läbi ja kõik teenijad olid magama heitnud – Mayfairis sai pool keelepeksust alguse teenijaskonnast, kes teadis eranditult alati, mis majas toimub.

Isegi kui nad ei näinud, kes hilja õhtul majja tuli, kästi neil üks riivist lahti jätta, mis muidugi tähendas, et mehel pidi oma võti olema.

Markii jõudis Park Lane'ile, kus vaid kiviviske kaugusel asus tema enda kodu.

Ta poleks eales oodanud, et Silvia tahab temaga abielluda.

Armusuhted abielunaistega ajal, kui nende mehed olid kalal, küttimas või välismaareisil, olid mehele saanud harjumuseks.

Praegu mõtles ta, et oli olnud päris rumal, kui ei võtnud Silvia puhul arvesse, et tema abikaasa on raskelt haige ning tõenäoliselt sureb peagi.

Nüüd, pärast kõike, mida Silvia sel õhtul talle oli öelnud, teadis ta, et naine tahab temaga abielluda – see oli midagi, millest ta oli alati kõrvale hiilinud.

Ta oli palju kordi olnud tunnistajaks, kuidas tema kaasaegsed ja sõbrad abiellusid noorte tüdrukutega üksnes seepärast, et nende vanemate arvates oli see sobiv partii.

Kui markii nendega hiljem rääkis – tavaliselt vaid aasta või paar pärast abiellumist, pihtisid nad talle, kui võrd tüdinud nad on.

Nüüd ei jäänud muud üle kui leida armusuhteks mõni teine abielunaine, kellega meelt lahutada.

Alates Walesi printsist leidus härrade jaoks seltskonnas alati kõrgklassi tõelisi iludusi.

Õigupoolest, nagu markii seda väga hästi teadis, pidas suurem osa abikaasasid oma naise eesõiguseks, et Tema Kuninglik Kõrgus naisele armujahti peab.

Kummatigi, mis puutus markiisse, siis pidasid naised hoopis temale jahti, mitte tema tiitli pärast, ehkki see oli eriti vana, vaid kuna ta oli kahtlemata Mayfairi kõige nägusam mees – ja kõige küünilisem.

Kahekümne kaheksa aastaselt oli tal pelgalt oma vaistule ja arukusele toetudes olnud õnne abielupüünistesse sattumist vältida – isegi nendesse, mille olid üles seadnud tema vanemad uskudes, et osutavad sellega oma pojale teene.

„Ma leidsin teie jaoks õige naise, Harlington,” tavat-
ses nii mõnigi nimekas vanem härrasmees talle mõnel
vastuvõtul või White'i klubis öelda.